

FEMINA

FLORS

Quina sensació tan tranquil·la porta a l'esperit la vista de les flors!

Quina estranyesa causa a l'estranger que visita Barcelona, que enmig dels cruels bombardeigs de l'aviació feixista, adorni la nostra ciutat un carrer tot ple de flors! — un mercat de flors.

Ah!, després es parlarà de fermesa, d'heroicitat, de menyspreu a la vida pel bé de la guerra: heus aquí, doncs, un caràcter d'aquests tot heroisme: les nostres floristes.

Imaginem-nos per un moment Barcelona sense les parades de la Rambla de les Flors. Quina pena la desaparició d'aquest jardí improvisat!

Es una cosa tan nostra, tan típica, tan de Barcelona, aquestes parades de flors, que la seva desaparició ens semblaria la pèrdua de quelcom molt volgut que forma part integrant del nostre viure.

I no obstant, per poc dones que fossin les floristes, això podria molt bé succeir.

El seu mercat a l'aire lliure, al bell mig del carrer, les exposa a un més imminent perill quan les sirenes ens avisen de la probable presència dels pirates de l'aire.

Ultimament, per tal de rabejar-se amb tot—escoles, hospitals, llars humils, teatres, biblioteques, fàbriques, el camp—, últimament, doncs, les parades de les flors foren les escollides pel sadisme dels mercenaris a preu.

Una parada resta arrencada del sòl: fa l'efecte d'un altar caigut — un altar al color i al perfum —. I no obstant aquesta senyal inequívoca del pas dels assassins, les nostres floristes han continuat el seu ritme de treball i de perfum i de joia per a l'ànima, com si res hagués succeït, tan serenes i tranquil·les i confiades com tot vertader antifeixista ha d'estar passat el que passi.

La Rambla de les Flors! Quantes vegades no hi hem passat! A les primeres hores del matí, quan encara porten la sentor embriagadora de la planta, totes elles molles de rosada; al bo del dia, quan el sol malda per infiltrar-se per entre els arbres per a acaronar-les encara — n'està enyoradís, el sol, de què les vagin arrencant de la seva moixaina diària; i els arbres, també ja estan envejosos de fer-los-hi de cobricel —, i a últimes hores de la tarda, quan per terra hi ha una escampadissa de fulles i pètals i tronquets i poncelles, talment diríeu que una malvestat ha passat per elles escampant un món d'illusió i de bells somnis.

I precisament per això, perquè són una cosa bella i nostra, tan nostra, és perquè els avions del crim s'han ensenyorejat d'elles per a fer-les les seves noves víctimes.

Però és igual; ens n'han desfullat tantes de flors! Aquestes flors perfumades i belles com cap altres que són els infants, ens han segat tantes vides, que ara ens malmetin també les flors, no farà créixer pas la nostra dolor — és massa immensa perquè es pugui engrandir —. Al contrari: tots aquests crims, totes aquestes monstruositats, tots aquests actes de barbàrie i vandalisme premeditats, ens enforteixen més si cap per a arribar fins a la fi. I llavors, els nostres homes i les nostres dones morts, els nostres infants — quin joell, quin ramell tan bell de flors per a una llar, un infant! —, les nostres institucions i les nostres ciutats, seran venjats com mereixen; i dels munts de runes d'ara, de les tombes que a cada pas dels avions negres es tanquen de fresc, en sorgirà el ramell de flors — vermells de sang, blanques de la puresa dels nins — que posarem als peus de la Pau i de la Justícia, i d'una sentor meravellosa, com cap altra, que pregonarà arreu del món la racialitat de la Pàtria que, amb les vides dels seus fills, haurà fet possible aquell ram i aquell perfum per a tranquil·litat i vida de tots els pobles de l'Univers.

ANTÒNIA ABELLÓ

Comanda de subscripció al setmanari ABRIL

En *que viu*
a *carrer*
nòm. *pis*, es subscriu al setmanari ABRIL per la
quantitat de *pessetes trimestre.*

Signatura

GUERRA

Del meu bloc de guerra

Terres enllà de l'Ebre

Per MARIAN VIVES

En diversos articles que he publicat d'ençà del començament de la nostra lluita, he dit i repetit manta vegada que el front de Catalunya — jo ja l'anomenava així quan encara era el front d'Aragó — seria el front on es produiria la jugada decisiva en la guerra que Catalunya i la República fan en defensa de les seves llibertats i de la seva independència.

Els fets han vingut a donar-nos la raó. Els invasors de les terres ibèriques després de provar tots els camins que podien portar-los a la victòria — aquesta victòria que no aconseguiran mai — decidiren jugar-se la darrera carta al front de Catalunya. Arrengleraren dotzenes de brigades de xoc, cossos d'Exèrcit, milers i milers d'homes. Amuntegaren quantitats enormes de material modern, centenars d'avions es llançaren a solcar

el cel blau de les nostres contrades desbordaren les forces que guarnien aquell front. Milers i milers de projectils, milers i milers de bombes, tones i més tones de metralla, anaven obrint pas als invasors. Hi hagué un moment que tot semblà perdut. El front s'havia enfonsat, la reraguarda s'enfonsaria també? Dubtar de les virtuts de la nostra reraguarda era desconèixer les virtuts del poble català. Els feixistes portaren el salvatgisme a límits insospitats i durant tres dies Barcelona visqué moments que dubtem hagués pogut resistir cap altra ciutat que no estés posseïda d'aquest heroisme modest de la nostra terra.

Tots els seus esforços, però, arribà un moment que resultaren endebades. Els accidents geogràfics de la nostra terra eren una ferma oposició a l'avanç de l'invasor. I s'establí una línia de front.

Dos rius formaven la barrera que tancà els camins dels exèrcits facciosos que pretenien arribar al cap i casal de Catalunya, dos rius que cent vegades rebutjaren tots els intents feixistes. Convençuts de la inutilitat dels seus esforços, giraren l'esguard cap a Llevant. Els mateixos rius que s'havien oposat al seu avanç — pensaven ells — s'oposarien també a tot intent de la nostra part. Ignoraven, però, la força que dona la terra, ignoraven que la terra té un esperit, una ànima pròpia...

I que aquest esperit i aquesta ànima que té la terra un dia — mesos més tard — es posaria al costat dels defensors de la seva llibertat i que allò que havia estat l'obstacle insuperable es convertiria en camí planer per on els Exèrcits de la República donarien un cop mortal als propòsits i als plans dels invasors.

Una matinada de finals de juny, les forces de la República travessaven l'Ebre i sorprenien les guarnicions faccioses que havien de tenir cura de barrar el pas als alliberadors de la terra oprimida. De res no els serví el seu esforç per impedir-ho. Els fills de Catalunya agermanats als fills dels altres pobles d'Ibèria, lluitant tots per un ideal comú, en un devesall d'heroisme travessaren el riu i avançaren terres enllà de l'Ebre reconquerint part d'aquelles terres que els invasors havien ocupat en un esforç superior a les seves pròpies forces.

L'invasor es veia obligat a distreure forces ocupades en la seva ofensiva sobre

Llevant. Alta vegada els camps de Catalunya sentiren una i mil vegades cada dia, cada hora, cada minut, l'esgarrapada sagnant de la metralla feixista caiguda del cel, perforar les seves entranyes. Però aquesta vegada l'enemic de la nostra llibertat no aconseguí els seus propòsits. De res no els serví que els seus avions — pressagi de mort — llancessin tones i tones de metralla, de res no els serví que les boques dels seus canons escopessin rius de ferro i de foc, de res no els serviren les divisions motoritzades italianes, els tècnics alemanys, la carn de canó importada de l'Àfrica. Tots els seus esforços, urpades de fera malferida, no aconseguiren més que delmar aquelles divisions que cada dia eren substituïdes per altres de refresc que seguien la mateixa sort de les que les havien precedit. En sis dies, els rebels tingueren vint mil baixes... i la batalla de l'Ebre durà un mes.

Hens aquí, doncs, com el front de Catalunya, una vegada més, ha jugat un paper decisiu en la lluita per la nostra llibertat. El front de Catalunya sofrirà encara altres escameces, tan fortes o més si cap que les que ha sofert fins avui. Però una vegada més la terra catalana s'aixecarà contra els que pretenguin dominar-la.

Mentre però, els soldats de la República són terres enllà de l'Ebre esperant el moment de seguir endavant, aquest moment que tots esperem, perquè ha de constituir l'alliberament definitiu d'aquest malson, d'aquest pesembre que plana damunt la nostra Catalunya...

El soldat català i la política catalana

Un soldat català arribat a la nostra ciutat amb uns dies de permís, em deia, entre altres coses:

— Nosaltres hem aportat molt a la guerra contra el feixisme espanyol i estranger. Som molts catalans a l'Exèrcit de la República; tenim, doncs, l'orgull d'ésser una força important i combativa, que lluita per a donar a Espanya la seva llibertat, assegurant així la nostra pròpia.

He meditat molt sobre les paraules d'aquell combatent. Efectivament, Catalunya no ha regatejat sacrifici ni esforç per a foragitar els enemics. Ni per un moment pretenguérem aprofitar-nos de la situació avantatjosa per a nosaltres, que significava als primers mesos de la revolta, per a aconseguir d'una manera total el nostre alliberament nacional. I és que Catalunya veié en els feixistes traidors, aquells representants genuïns de l'opressió autocràtica i centralista. I això, junt amb el caire social, revolucionari, del nostre esperit, motivà la lluita i portà les masses populars catalanes a combatre sense aturar-se a valorar la situació que es plantejava pel plet nacional de la pàtria, amb la sublevació sufocada a casa nostra. Una vegada més, Catalunya deixava de banda l'ocasió tan esperada sempre...

Perquè resta encara

massa viu el record de dos anys enrrera. Catalunya en aquesta guerra està al costat de l'Espanya democràtica, però que ningú no pretengui anular-nos ni treure'ns ni minvar en res el nostre dret de nació, ja que fóra un error lamentable, les conseqüències del qual portarien seriosos contratemps.

La nostra sinceritat és principi fonamental. Aquell soldat català, component de l'Exèrcit de la República, ens donava clara idea del sentiment que anima els nostres companys combatents. I per a guanyar la guerra, per damunt de tot el que diguin els enemics de Catalunya, per a guanyar-la, deixem, els catalans, els nostres interessos per a salvaguardar els col·lectius, els antifeixistes.

Respecte màxim per al nostre nacionalisme, i la nostra aportació serà doblement eficaç... El contrari és posar traves a l'harmonia que ha d'existir entre els antifeixistes catalans i els espanyols...

Catalunya, orgullosa de la seva trajectòria liberal i democràtica, pel camí de la civilització, ha assenyalat sempre el mitjà d'ésser digna de la llibertat que reclama. Lluita constant, implacable, a mort, contra el centralisme odiós. Lluitar fins a aconseguir la independència nacional, única forma de pau per als pobles oprimits.

ALSINA-FRANCK

ECONOMIA

L'actual política econòmica de la Generalitat tracta de reforçar dins el dret la il·legalitat dels "Agrupaments Industrials"

L'apatia general en tota la premsa catalana — que sembla adormida en aquest problema —, ha fet que passés per alt aquesta circular del Consell d'Economia en la qual es constitueix amb vigia permanent de l'obra dels «Agrupaments Industrials». Talment com si un perill immediat existís de retorn a la legalitat, es vetlla per a lligar i reforçar jurídicament la institució d'aquests monopolis, tan odiosos com qualsevol altre creat pel capitalisme opressor. I consti que solament parlem dels agrupaments, l'obra més il·le-

gal que des de les esferes de la Generalitat s'hagi pogut realitzar. No ens cansarem de repetir-ho: l'Ordre que creava els esmentats agrupaments vulnerava el propi Decret de Collectivitzacions en la seva part més essencial: el respecte a la menestralia catalana, aquesta classe mitjana orgull que ha estat sempre del tradicional liberalisme de la nostra terra. Amb la creació d'aquells «Agrupaments Industrials» va trencar-se de fet el sòlid pacte antifeixista que representava el Decret de Collectivitzacions. Ningú, però, es recorda